

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Ž., spol. s r. o.,**
se sídlem D., K.,
zastoupená advokátkou Mgr. Taťánou Kolářovou,
se sídlem Bělehradská 1191/9, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,**
se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1,

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **D + D P. K. a. s.,**
se sídlem L., V.,
zastoupená advokátem JUDr. Václavem Kronďem,
se sídlem Jiráskova 2, 360 01 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. MMR-4915/2016-83/219,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 11. 2015, č. j. 152258/2015/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a řízení o obnově zastavil. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

č. j. 078260/2013/KUSK (sp. zn. SZ 052653/2012/KUSKREG/LS), jímž bylo v odvolacím řízení potvrzeno usnesení Městského úřadu Kosmonosy, stavebního odboru, ze dne 10. 2. 2012, č. j. st. 153/2011-14-328-A, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem řízení ve věci žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby D. D. P. K. – montážní a skladový areál, kterou podala osoba zúčastněná na řízení a o níž bylo vedeno řízení u Městského úřadu Kosmonosy pod sp. zn. st. 153/2011.

2. Žalobkyně v žalobě nejprve rekapituluje průběh všech souvisejících řízení. Uvádí, že osoba zúčastněná na řízení podala žádost o vydání výše uvedeného územního rozhodnutí o umístění stavby D. D. P. K. – montážní a skladový areál. Umístění této stavby by se ovšem dotklo melioračních zařízení ve vlastnictví žalobkyně zabudovaných v pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X v katastrálním území K., které jsou ve vlastnictví žalobkyně (stavba měla být umístěna na těchto pozemcích). Žalobkyně se proto dne 6. 1. 2012 přihlásila jako účastník tohoto územního řízení, avšak Městský úřad Kosmonosy rozhodnutím ze dne 10. 2. 2012, č. j. st. 153/2011-14-328-A, rozhodl, že žalobkyně účastníkem řízení není. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 4. 5. 2012, č. j. 071151/2012/KUSK, které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 47 A 23/2012 – 143, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že meliorační stavby jsou podle § 56 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, samostatnými věcmi, které mohou být ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, a uložil krajskému úřadu provést další dokazování ohledně vlastnického práva k melioračním zařízením. Krajský úřad tento rozsudek napadl kasační stížností, přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012-47, rozsudek krajského soudu zrušil; zrušil současně také rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2012. NSS se stotožnil s hodnocením krajského soudu, že krajský úřad pochybil, pokud nevypořádal námitku týkající se vlastnického práva k melioračním zařízením, neztotožnil se však s názorem soudu ohledně dalšího postupu správních orgánů. Spor o vlastnické právo totiž může podle NSS rozhodnout pouze civilní soud, nikoli správní orgán. NSS tedy v souladu se závěry zvláštního senátu ze dne 27. 7. 2011, č. j. Konf 10/2011 – 7, zavázal krajský úřad k tomu, aby se pokusil vést účastníky řízení k dohodě a pokud k ní nedojde, aby řízení přerušil a žalobkyni odkázal na občanské soudní řízení.
3. Krajský úřad však ještě před vydáním popsaného rozsudku NSS vydal dne 31. 5. 2013 pod č. j. 078260/2013/KUSK nové rozhodnutí o účastenství žalobkyně v územním řízení, přičemž se řídil chybným právním názorem vyplývajícím ze (záhy zrušeného) rozsudku zdejšího soudu a spornou otázku vlastnického práva k melioračním zařízením posoudil sám, namísto toho, aby řízení přerušil a odkázal účastníky na občanské soudní řízení. Vydal tedy rozhodnutí, k němuž nebyl věcně příslušný a zasáhl tak do práva žalobkyně na spravedlivý proces a v důsledku také do jejího vlastnického práva k melioračním zařízením (které žalobkyně tvrdí a je připravena je prokázat v občanském soudním řízení). Jelikož je toto nové rozhodnutí o odvolání žalobkyně založeno na chybném právním názoru a současně toto rozhodnutí nebylo možno napadnout řádným opravným prostředkem, má žalobkyně za to, že jsou naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení. Na obnově řízení v dané věci je veřejný zájem, protože účastenství žalobkyně bylo posouzeno vadně, a byla přitom porušena zásada, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon [vyjádřená v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, analogicky v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na zákonné úrovni v § 2 odst. 2 zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zásada zákonnosti činnosti veřejné správy vyjádřená v § 2 odst. 1 správního řádu.

4. Žalobkyně dále uvádí, že krajský soud se k vzniklé situaci vyjádřil v usnesení ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75, v němž poukázal na to, že je nežádoucí stav, kdy rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013 je pravomocně vyřešena otázka účastenství žalobkyně, avšak ve světle rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2013 je patrné, že je vyřešena zcela špatně. Upozornil proto žalobkyni na možnost obnovy řízení z moci úřední. Krajský úřad na tento názor ovšem nereagoval. Žalobkyně proto sama podala podnět na obnovu řízení, v němž citovala závěry z uvedeného usnesení krajského soudu. V reakci na tento podnět vydal krajský úřad rozhodnutí dne 19. 11. 2015. To je podle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť se v něm krajský úřad zabýval pouze obnovou řízení na žádost a nikoli ex officio; také se nijak nepokusil nežádoucí stav napravit. Proti tomuto rozhodnutí se proto žalobkyně odvolala, ale ani žalovaný v napadeném rozhodnutí vady prvostupňového rozhodnutí nezhojil.
5. Žalobkyně předně nesouhlasí s tím, že rozhodnutí o účastenství žalobkyně označil žalovaný za rozhodnutí procesní, které nemůže být předmětem obnovy řízení. Tento závěr je jednak v rozporu s § 100 odst. 1 správního řádu, který rozhodnutí ve formě usnesení z obnovy nevylučuje, a jednak s konstantní judikaturou NSS, podle jejíchž závěrů nelze pokládat rozhodnutí o účastenství za úkon, jímž se upravuje vedení řízení, neboť se jím s konečnými důsledky určuje, zda je určitá osoba účastníkem či nikoli (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147). V případě negativního rozhodnutí tím pro takovou osobu řízení končí, což může mít významný dopad do jejích práv (v případě žalobkyně do ústavně chráněného vlastnického práva). Nejde přitom o situaci, kdy by se žalobkyně domáhala účastenství v takové fázi řízení, kdy už takový požadavek není na místě – žalobkyně se pokoušela stát se účastníkem řízení již před Městským úřadem Kosmonosy, který v územním řízení rozhodoval v prvním stupni. Napadené rozhodnutí je proto založeno na nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 11. 2015 a také rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013, jímž rozhodl o tom, že žalobkyně není účastníkem řízení.
6. V doplnění žaloby doručené soudu dne 20. 5. 2016 žalobkyně požaduje, aby soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také územní rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 8. 3. 2012, č. j. st. 153/2011-21-328-A, a prohlásil nicotnost kolaudačního souhlasu vydaného Městským úřadem Kosmonosy dne 29. 11. 2012 pod č. j. st. 3205/2012-4-330-A. I tyto akty považuje žalobkyně za nezákonné, přičemž samostatně se proti nim nemohla bránit, neboť v době jejich vydání nebyla považována za účastníka řízení. Ačkoli se žalobkyně odvolala proti rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 10. 2. 2012 (rozhodnutí o tom, že žalobkyně není účastníkem řízení), bylo záhy dne 8. 3. 2012 vydáno územní rozhodnutí, a to nepochybně s vědomím, že proti rozhodnutí o účastenství se žalobkyně odvolala. Toto odvolání sice nebránilo dalšímu projednávání a rozhodnutí věci, avšak Městský úřad Kosmonosy svým jednáním nepochybně porušil základní zásady správního řízení, neboť při rozhodování ve věci samé měl vyčkat zjištění okruhu všech účastníků územního řízení. O účastenství přitom bylo rozhodnuto až novým rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013, přičemž podle žalobkyně ani toto rozhodnutí definitivně neurčuje okruh účastníků územního řízení a logicky ani řízení stavebního. Kolaudační souhlas pak

žalobkyně považuje za nicotný, neboť vlastnické právo k melioračním zařízením na místo civilního soudu posoudil správní orgán.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žaloba je nedůvodná. Stručně uvádí, že žalobkyně v průběhu celého řízení tvrdila své vlastnictví k melioračním zařízením (přestože to nebylo patrné z žádné veřejnoprávní evidence), avšak soukromoprávní žalobu na určení vlastnictví nikdy nepodala a naopak se domáhala nápravy prostřednictvím správních žalob proti jednotlivým rozhodnutím. Jde-li konkrétně o napadené rozhodnutí, žalovaný konstatuje, že se žalobkyně domáhala obnovy pravomocně skončeného řízení, jehož předmětem bylo procesní usnesení ve věci účastenství žalobkyně. Tento úkon však nesplňuje kritéria správních aktů, které mohou být předmětem obnovy řízení, a to ani na žádost, ani z úřední povinnosti. Proto žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, na které v podrobnostech odkazuje.
8. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyně měla své právo na účastenství v územním řízení uplatňovat žalobou proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013. Tuto žalobu vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 47 A 17/2013 však vzala zpět a nyní se pokouší domoci se přezkumu otázky svého účastenství pomocí institutu obnovy řízení. Tu však již provést nelze, neboť v případě obnovy řízení na žádost účastníka uplynula tříměsíční subjektivní lhůta a v případě obnovy řízení z moci úřední už uplynula i tříletá objektivní lhůta a žalobkyně nepodala žalobu na ochranu proti nečinnosti. Osoba zúčastněná na řízení konečně podotýká, že žalobní návrh je nesmyslný, neboť soud může zrušit pouze napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňové, které mu předcházelo.
9. Žalobkyně v replice zejména shrnuje závěry z rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012 – 47, s tím, že řízení, jehož obnovu žalobkyně žádá, bylo vedeno a ukončeno zcela v rozporu se závěrem NSS uvedeným ve zmíněném rozsudku. Žalobkyně se přitom nemohla na civilní soud obrátit sama, neboť tím by s ohledem na předpokládanou délku civilního řízení účasti v územním řízení bez jeho přerušení beztak nedosáhla. Správní orgány proto měly ex offio obnovit řízení a vyzvat jeho účastníky k dohodě. Teprve v okamžiku, kdy by se ukázalo, že dohoda není možná, by správní orgán měl vyzvat žalobkyni k podání civilní žaloby a správní řízení přerušit. Žalobkyně dále oponuje závěru žalovaného, že obnova řízení o účastenství není možná. Argumentuje jednak usnesením krajského soudu ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75, a také rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147, a ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013 – 26.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Dne 18. 10. 2015 byla krajskému úřadu doručena žádost žalobce o obnovu řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 10. 2. 2012 ukončené rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013. V žádosti žalobkyně odkazuje na § 100 odst. 1 a 2 správního řádu. Jako důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu žalobkyně uvádí závazný právní názor plynoucí z rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012 – 47, a také závěry uvedené v usnesení krajského soudu ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75, ve kterém soud vyvrátil tvrzení krajského úřadu, že ten se po uplynutí lhůty pro přezkumné řízení již svého rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 nemůže „zbavit“, a upozornil jej právě na možnost obnovy řízení.
11. Tuto žádost krajský úřad dne 19. 11. 2015 zamítl, neboť byla podána po uplynutí subjektivní lhůty plynoucí z § 100 odst. 2 správního řádu. Tato (tříměsíční) lhůta počala

běžet od okamžiku, kdy se žalobkyně o možnosti podat žádost o obnovu řízení dozvěděla z usnesení krajského soudu ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75, tedy od 5. 5. 2015, a skončila dne 5. 8. 2015. Proto byla žádost o obnovu řízení podaná dne 18. 10. 2015 posouzena jako opožděná.

12. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala a žalovaný rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 11. 2015 zrušil a řízení o obnově zastavil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že předmětem obnovy řízení může být podle § 100 odst. 1 správního řádu jakékoliv rozhodnutí ve věci, u něhož to zákon nevyloučí, tj. jakékoliv rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu, nikoli však usnesení jakožto rozhodnutí procesní povahy. Takovou povahu má i usnesení o tom, že žalobkyně není účastníkem územního řízení vydané dne 10. 2. 2012 postupem podle § 28 odst. 1 správního řádu. V těchto případech je přitom v zájmu procesní ekonomie mimo jiné redukována právě přezkoumatelnost prostřednictvím přezkumného řízení či obnovy řízení ve smyslu § 100 správního řádu, který umožňuje obnovu řízení jen u rozhodnutí ve věci. Usnesení Městského úřadu Kosmonosy ze dne 10. 2. 2012 a ani odvolací rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013 proto nemohou být předmětem obnovy řízení. Na tom nemůže nic změnit ani úvahy obsažené v usnesení krajského soudu ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75.
13. Žaloby proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 078260/2013/KUSK, proti rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 8. 3. 2012, č. j. st. 153/2011-21-328-A, a proti kolaudačnímu souhlasu Městského úřadu Kosmonosy dne 29. 11. 2012 pod č. j. st. 3205/2012-4-330-A, usnesením ze dne 23. 7. 2018, č. j. 45 A 48/2016 – 64, vyloučila předsedkyně senátu k samostatnému projednání a soud se jimi v posuzované věci nezabýval.
14. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud pak při jednání neprovedl důkazy navržené žalobkyní (rozhodnutím krajského úřadu ze dne 5. 10. 2010, č. j. 153604/2010/KUSK, a kupní smlouvou ze dne 31. 8. 2012 uzavřenou mezi Pozemkovým fondem České Republiky a D. D. P. a. s.), neboť s ohledem na předmět řízení a spornou právní otázku (přípustnost obnovy řízení, jehož předmětem bylo rozhodování o účastenství ve správním řízení podle § 28 správního řádu) by provedení těchto důkazů bylo nadbytečné.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Spor v dané věci panuje především o to, zda může být obnoveno řízení, jehož předmětem bylo rozhodování o účastenství ve správním řízení podle § 28 správního řádu a které bylo ukončeno rozhodnutím o tom, že žalobkyně není účastníkem řízení. Zatímco žalovaný odkazujíc na textaci návětí § 100 odst. 1 správního řádu se domnívá, že takové řízení obnoveno být nemůže, neboť takové řízení není ukončené rozhodnutím ve věci, žalobkyně tvrdí opak, a to mj. s poukazem na názor vyslovený zdejším soudem v usnesení ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75. Soud se nicméně musí ztotožnit s názorem žalovaného, neboť ten klíčové ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu interpretuje

správně. Přesvědčivě pak toto ustanovení vykládá také komentářová literatura (Vedral, Josef: Správní řád – komentář, B. P., P., 2006, str. 596): „*Předmětem obnovy řízení může být jakékoliv „rozhodnutí ve věci“, u něhož to zákon nevyloučí, tj. jakékoliv rozhodnutí podle § 67 odst. 1, nikoliv však usnesení, jakožto rozhodnutí procesní povahy. K tomuto závěru lze dojít i systematickým výkladem ustanovení § 100 odst. 1 ve vztahu k § 94 odst. 1 a 3, kde ustanovení § 94 odst. 1 mluví obecně o (jakýchkoliv) rozhodnutích, tedy rozhodnutích ve věci i usneseních, v odst. 3 se však výslovně upravuje rozsah přezkumného řízení ve vztahu k usnesením. Pojem „rozhodnutí“ má ve správním řádu dva významy – jednak označuje obecně určitý typ úkonu správního orgánu ve správním řízení a jednak označuje jen určitou část takových úkonů, tedy rozhodnutí ve věci - § 67 odst. 1). Dalším argumentem pro závěr, že obnova řízení je možná jen ve vztahu k rozhodnutím ve věci, je ustanovení § 9, kde je definováno, co se rozumí správním řízením (jde o postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá). Obnovou řízení podle § 100 a § 102 je třeba rozumět obnovu správního řízení ve smyslu § 9. Obnova „řízení“, v němž bylo vydáno usnesení, tedy vlastně obnova řízení o procesní otázce, by ovšem tak jako tak (i kdyby byla úspěšná) neměla z hlediska samotného rozhodnutí ve věci význam, neboť „nové rozhodnutí“ o usnesení by nenaplňovalo žádný z důvodů pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 ve vztahu k meritornímu rozhodnutí, což je další důvod pro závěr, že obnova řízení se vztahuje pouze na rozhodnutí ve věci.“ S těmito úvahami soud souhlasí. Omezený okruh rozhodnutí, které mohou být předmětem obnovy řízení, je odůvodněn tím, že obnova řízení je druhým (vedle přezkumného řízení) mimořádným opravným prostředkem, jehož účelem je za přesně zákonem stanovených podmínek dosáhnout nápravy již pravomocných správních rozhodnutí, kdy zákonodárce zjevně nepovažoval za nezbytné, aby u každého i procesního usnesení byly připouštěny vedle řádného opravného prostředku ještě ve všech případech i ty mimořádné. Soud si je vědom toho, že v usnesení ze dne 4. 5. 2015, č. j. 48 A 53/2014 – 75, byl naznačen názor opačný. Tam uvedený názor byl nicméně vysloven toliko jako *obiter dictum*, a není tudíž pro soud při rozhodování této věci závazný.*

17. Argumentuje-li žalobkyně závěry plynoucími z rozsudku NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147, je třeba k tomu uvést, že v tomto rozsudku se NSS vyjadřoval k povaze usnesení o účastenství v řízení vydaného podle § 28 odst. 1 správního řádu v souvislosti s možností jeho samostatného soudního přezkumu, resp. zabýval se otázkou, zda toto usnesení odpovídá kompetenční výluce obsažené v § 70 písm. c) s. ř. s. dopadající na úkony správního orgánu, kterými se upravuje vedení řízení před správními soudy. I když NSS dospěl k závěru, že na toto usnesení uvedená kompetenční výluka nedopadá a že usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu (přesněji řečeno rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které dané usnesení potvrzuje) je jakožto rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. přezkoumatelné ve správním soudnictví, neznamená to, že toto usnesení je současně „rozhodnutím ve věci“ ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Jde totiž o dva jiné pojmy používané v odlišných právních předpisech a nelze je bez dalšího ztotožňovat.
18. Navíc soud poznamenává, že i kdyby teoreticky byla obnova řízení v dané věci přípustná, bylo by nutné žádost žalobkyně o obnovu řízení doručenou dne 18. 10. 2015 krajskému úřadu považovat za opožděnou. Soud je totiž toho názoru, že o tom, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013 může být vadné, se žalobkyně dozvěděla již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012 – 47. Již doručením tohoto rozsudku by proto žalobkyni počala běžet subjektivní lhůta ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

19. Závěrem nezbyvá než uvést, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 10. 2013, považovala-li jej žalobkyně za nezákonné, měla žalobkyně napadat zejména samostatnou žalobu. Taková žaloba ostatně byla podána a byla projednávána zdejším soudem pod sp. zn. 47 A 17/2013. z neznámých důvodů však byla vzala zpět.
20. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplynají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v tomto soudním řízení soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.